

Arrest

nr. 252 664 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 23 mei 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 juni 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoeker en verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 (verzoekster) en 22 augustus 2019 (verzoeker) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 27 januari 2020 gehoord.

1.3. Op 15 juni 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 16 juni 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

"Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad San Salvador. Sinds 26 augustus 2018 woont u samen met uw partner, C.E.V.O.(xxx ; O.V. xxx). U heeft geen kinderen. U werkte tot de eerste week van april 2019 in uw land als ober en als kok.

Op 23 maart 2019 was u samen met uw vriendin en uw moeder met de bus onderweg naar het huis van uw grootmoeder wanneer er een jongen de bus opstapte, u aankeek en begon te bellen. Wanneer de bus de eindhalte had bereikt, leidde die jongen u naar de achterdeur van de bus waar jullie beiden uitstapten. Daar stond een andere jongen die lid was van de bende MS te wachten. U werd door hen gefouilleerd en moest zich tot uw onderbroek uitkleden opdat ze konden controleren of u tatoeages heeft die erop zouden kunnen wijzen dat u lid bent van een andere bende. Ze namen uw documenten af en controleerden uw gsm. Op uw gsm zagen ze een oude foto van u op uw middelbare school. Ze zeiden dat er een rivaliserende bende in die school actief was en dat deze school niet gelegen is in de wijk waar u woonde. Na verloop van tijd kwamen er meer bendeleden toe. Ze sloegen u en u kreeg een vuurwapen tegen uw hoofd gezet. Ze vroegen u naar de verblijfplaatsen van een aantal voor u onbekende personen. Wanneer er een politiewagen in de buurt kwam, zeiden ze dat ze u zouden vinden en vermoorden. Hierop vluchtten ze weg en namen hierbij uw gsm, de gsm van uw vriendin en een kopie van uw identiteitskaart mee.

Twee dagen na het incident ging u naar een privékliniek omwille van uw opgelopen verwondingen.

Wanneer u na dit incident ging werken werd u gevolgd door een motorfiets tot wanneer u aan een gebied kwam waar bijna geen auto's waren. Ook volgde de motorfiets u tot nabij uw huis. U stopte met werken in de eerste week van april 2019. Hierna heeft u de motorfiets niet meer gezien.

Ook uw vriendin C. werd na het incident van 23 maart van haar werk naar huis gevolgd door een motorfiets. Ook verbleef ze een tijdje bij haar ouders.

Vrouwen op straat vroegen uw moeder waar u was en of er iets met u was gebeurd. Dit vond u vreemd. Leden van de bende 18 hebben ooit vier keer in totaal gevraagd wanneer u met hen zou optrekken. De laatste keer vroegen ze dit in januari 2019. U heeft hen telkens genegeerd en heeft hierdoor geen problemen gekend.

Leden van de bende 18 vroegen u - net als iedereen die uw wijk wil betreden - steeds vijf à tien dollar bij binnenkomst van uw wijk. Wanneer uw vriendin C. de wijk wilde betreden, werd ze bestolen door de leden van de bende 18 en werd haar gezegd dat ze haar niet meer wilden zien omdat ze haar nog niet kenden. U of uw ouders moesten haar dan gaan ophalen.

Op 22 mei 2019 verliet u per vliegtuig en met uw eigen paspoort El Salvador. Op 3 juni 2019 dienden uw partner en u een verzoek om internationale bescherming in in België.

In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u ook verplicht te worden gerekruteerd door een bende en vreest u dat bendeleden u er "renta", een geldbedrag zodat u er zou kunnen blijven leven, zouden vragen.

Na uw vertrek werd uw zus S. bedreigd op een bus. Er werd een mes tegen haar buik gehouden en er werd gezegd dat ze wisten wie ze was, dat ze haar in de gaten hielden en dat ze zou sterven indien ze hierover iets zou zeggen. Ook werd ze door een motorfiets gevolgd. In januari 2020 heeft uw zus S. ook een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U legt volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een verklaring bij een notaris en een print met daarop een overzicht van de voor u en uw vriendin aangekochte vliegtuigtickets.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verklaarde incident op en naast de bus dat op 23 maart 2019 zou hebben plaatsgevonden.

Zo moet worden opgemerkt dat u stelt dat de jongen, die u uiteindelijk via de achterdeur liet uitstappen, in de bus de hele tijd aan de deur vooraan bleef staan (CGVS, p. 18). Uw vriendin C. daarentegen laat meermaals optekenen dat deze jongen achteraan in de bus ging zitten en aan de achterdeur ging staan (CGVS xxx dd. 27.01.2020, p. 10, 14 & 15). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent ontkent uw vriendin uw verklaring en herhaalt ze dat die jongen aan de deur achteraan ging staan (CGVS xxx, p. 15).

Ook leggen uw vriendin en u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal bendeleden dat u op de eindhalte van de bus stond op te wachten. Meer bepaald verklaart u dat er toen één kerel u buiten stond op te wachten (CGVS, p. 19). Echter, uw vriendin stelt dat er twee andere mannen u stonden op te wachten (CGVS xxx, p. 10 & 15). Ook wanneer haar wordt gevraagd of er op dat moment in totaal drie bendeleden waren, met name de jongen van de bus en twee andere personen, bevestigt ze dit (CGVS xxx, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent ontkent ze uw verklaring en herhaalt ze dat er de kerel van de bus was en twee andere personen die aan het wachten waren, zegt ze dat er toen drie waren en dat er nadien nog vier zijn bijgekomen (CGVS xxx, p. 15).

Bovendien zijn uw verklaringen over de items die de bendeleden hebben meegenomen bij dit incident onderling inconsistent. Zo verklaart u in de voormiddag van het persoonlijke onderhoud het volgende: "Ze namen mijn documenten en mijn gsm af, ze hebben alles afgenomen." (CGVS, p. 11). Even later verklaart u dan weer dat het enige wat ze hebben meegenomen, uw gsm was (CGVS, p. 14). Wanneer u na de middagpauze wordt gevraagd wat exact de bendeleden hebben meegenomen, verwijst u naar uw gsm en een kopie van uw identiteitskaart en voegt u eraan toe dat het dat was (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met bovenstaande inconsistente verklaringen, bevestigt u deze (CGVS, p. 25). Wanneer hierna wordt gevraagd naar de reden waarom u in het begin niet vermeldde dat ze zowel uw gsm als een kopie van uw identiteitskaart hebben afgenomen, antwoordt u dat u het eerst heeft weggelaten omdat u toen angstig was, dat u vrees had voor uw leven, dat u niet wist of u er al dan niet weg zou komen, dat u het dan heeft weggelaten en dat het verwijzen naar uw gsm allesomvattend is (CGVS, p. 25). Deze poging tot verklaring overtuigt niet. Er kan namelijk van u worden verwacht dat u omtrent dergelijke fundamentele zaken doorheen uw verklaringen consistente en duidelijke verklaringen aflegt.

Ook de verklaringen van uw vriendin over de meegenomen items zijn onderling inconsistent. Immers, eerst stelt ze dat jullie gsm en haar identiteitsbewijs werden gestolen (CGVS xxx, p. 10). Wanneer later wordt gewezen op haar verklaring dat haar identiteitsbewijs werd gestolen en werd gevraagd wat exact ze hebben gestolen, antwoordt ze "mijn Dui, die ik heb getoond, die van mij en mijn vriend" (CGVS xxx, p. 11). Aangezien de 'DUI' verwijst naar de identiteitskaart (zie administratief dossier), houdt bovenstaande verklaring logischerwijze in dat zowel haar als uw identiteitskaart werd meegenomen door de bendeleden. Geconfronteerd met de vaststelling dat deze identiteitskaarten niet gestolen kunnen zijn omdat ze nu neergelegd worden, komt uw vriendin niet verder dan te stellen dat men een nieuwe kan aanvragen indien ze worden gestolen (CGVS xxx, p. 11). Wanneer vervolgens aan haar gevraagd wordt of ze dan een nieuwe identiteitskaart is gaan aanvragen, ontkent ze dit en verklaart ze dat haar identiteitskaart niet werd gestolen doch die van u wel (CGVS xxx, p. 11). Vervolgens bevestigt ze dat haar identiteitskaart niet is gestolen wanneer dit wordt gevraagd (CGVS xxx, p. 11). Echter, deze verklaring is niet in overeenstemming met haar eerdere verklaring als zou ook haar DUI zijn gestolen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen essentiële aspecten van dit incident an sich en ondermijnen bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de feiten die op 23 maart 2019 zouden hebben plaatsgevonden.

Daarenboven moet worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen tussen uw vriendin en u over het tijdstip waarop uw vriendin na het incident op 23 maart 2019 bij haar ouders heeft verbleven. Zo stelt u dat uw vriendin hierna gedurende twee weken bij haar ouders heeft verbleven en vervolgens een drietal weken bij u heeft verbleven tot jullie het land hebben verlaten (CGVS, p. 24). Uw vriendin daarentegen verklaart dat ze van 23 maart tot 12 mei ongeveer bij u bleef wonen en dat ze hierna twee weken bij haar ouders heeft verbleven (CGVS xxx, p. 16). Ze stelt bovendien expliciet dat ze van haar ouderlijk huis naar de luchthaven is gegaan en dat ze nog naar uw huis is gegaan om u op te halen (CGVS xxx, p. 16). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent ontkent uw vriendin uw verklaringen en herhaalt ze dat ze de laatste twee weken voor jullie vertrek uit El Salvador bij haar ouders heeft verbleven (CGVS xxx, p. 16). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins verklaard. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het verklaarde incident op 23 maart 2019 nog verder ondermijnd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de ernst van jullie verklaarde vrees om in El Salvador te worden vermoord (CGVS, p. 12 ; CGVS xxx, p. 10). Zo blijkt uit jullie verklaringen dat C. en u reeds op 27 maart 2019 hadden besloten om het land te verlaten. Jullie hebben namelijk op 27 maart 2019 jullie paspoort aangevraagd met als doel El Salvador te verlaten en naar België te komen (CGVS, p. 8 ; CGVS xxx, p. 9 ; document 1 ; document 1 xxx). Echter, jullie hebben pas minstens 10 dagen na het aanvragen van jullie paspoort jullie reis geboekt. Meer bepaald verklaart u dat jullie jullie reis op 6 april 2019 hebben geboekt en verklaart C. dat jullie jullie reis op 12 april 2019 hebben geboekt (CGVS, p. 11 ; CGVS xxx, p. 9). U zou echter na uw ontslag op 26 maart nog twee weken bent blijven werken (CGVS, p. 13). Ook elders in het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u tot de eerste week van april 2019 heeft gewerkt (CGVS, p. 8). Uw vriendin stelt dat ze begin april haar ontslag heeft gegeven en dat ze hierna nog twee dagen heeft gewerkt omwille van de vergoeding (CGVS xxx, p. 7). Gezien jullie verklaarde vrees om te worden vermoord naar aanleiding van het vermeende incident op 23 maart 2019 (CGVS, p. 12 ; CGVS xxx, p. 10), is het opmerkelijk dat C. en u tot begin april 2019 bleven werken. Des te meer is uw gedrag vreemd aangezien u verklaart dat de bendeleden op 23 maart te weten kwamen waar u werkte (CGVS, p. 14). Jullie verklaring om tot begin april te blijven werken – u “omdat het verplicht was” en uw vriendin omwille van de vergoeding (CGVS, p. 13 ; CGVS xxx, p. 7) – zijn geenszins overtuigend. Bovendien hadden jullie jullie ontslagvergoedingen niet nodig om jullie reis uit El Salvador te kunnen bekostigen. Immers, uw schoonvader heeft uw reis en de reis van zijn dochter naar België - meer dan 2000 dollar - volledig betaald (CGVS, p. 11 ; CGVS xxx, p. 9).

Ook bent u nog drie keer naar de notaris gegaan om te zien of uw verklaring die u er heeft afgelegd, klaar was (CGVS, p. 10). Het is opmerkelijk dat u na 23 maart 2019 nog op drie verschillende tijdstippen onnodig naar buiten - meer bepaald naar de notaris - gaat. Immers, deze verklaring bevat louter uw beweringen omtrent hetgeen er zou zijn gebeurd en u had het niet nodig om het land te kunnen verlaten.

Bovenstaande opmerkelijkheden omtrent jullie gedragingen na het verklaarde incident op 23 maart 2019 ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen op 23 maart 2019.

Wat betreft uw verklaring dat u en uw vriendin na 23 maart 2019 werden gevolgd door een motorfiets in de periode dat u nog ging werken (CGVS, p. 12), moet, voor zover u dit linkt aan het incident van 23 maart 2019, worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van het verklaarde incident op 23 maart 2019 (zie supra).

Voor zover u en uw vriendin daadwerkelijk werden gevolgd door een motorfiets, moet worden gesteld dat deze feiten niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat u stelt dat de persoon op deze motorfiets niets anders deed dan u volgen tot jullie aan een gebied kwamen waar bijna geen auto's zijn waarna hij verdween en stelt u dat u nooit met deze persoon heeft gesproken (CGVS, p. 13). Ook stelt u dat u de

motorfiets na uw ontslag begin april 2019 niet meer heeft gezien (CGVS, p. 13). Nochtans heeft u zich hierna nog enkele keren naar buitenshuis begeven. Zo bent u nog naar een reisbureau gegaan om uw reis te regelen en bent u nog drie keer naar een notaris gegaan om uw verklaring te laten optekenen (CGVS, p. 9, 10 & 11). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Aan de hand van deze loutere verklaringen kan u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Betreffende jullie verklaring dat ook uw vriendin C. na het incident van 23 maart van haar werk naar huis werd gevolgd door een motorfiets (CGVS, p. 16), moet worden opgemerkt dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de route waar C. door de motorrijder zou zijn achtervolgd. Meer bepaald stelt u dat uw vriendin van haar werk tot aan de ingang van jullie straat, die op zeven minuten wandelen van uw huis ligt, werd gevolgd door een motorfiets (CGVS, p. 23). C. daarentegen stelt dat ze door de motorrijder werd gevolgd van haar werk tot aan de universiteit die zich op ongeveer 10 minuten rijden met de bus van jullie huis bevindt (CGVS xxx, p. 12 & 13). Bovendien verklaart uw vriendin dat ze de bus nam van jullie thuis tot aan de universiteit en ze van daar vervolgens naar haar werk wandelde (CGVS xxx, p. 12). Geconfronteerd met de verklaring van uw vriendin dat ze slechts tot aan de universiteit werd gevolgd stelt u dat ze u heeft verteld dat ze haar een paar keer tot aan de universiteit volgden en dat ze op andere keren zei dat ze het gek vond dat dezelfde motorfiets tot aan de ingang van het huis kwam (CGVS, p. 23). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Het is namelijk zeer opmerkelijk dat C. deze door u verklaarde achtervolgingen tot aan de ingang van jullie straat niet zelf heeft vermeld. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dat C. door motorfietsen werd achtervolgd.

Aangaande uw verklaring dat leden van de bende 18 u vier keer in totaal hebben gevraagd wanneer u "met hen zou optrekken", moet worden opgemerkt dat ze dit de laatste keer in januari 2019 vroegen, dat u hen telkens heeft genegeerd en dat u hierdoor geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 15). U brengt geen andere elementen aan die erop zouden wijzen dat u problemen zou krijgen met de bende 18 als gevolg van deze eerdere aansprekingen. De vaststelling dat u hen telkens kon negeren wanneer zij u aanspraken en u hierdoor geen problemen kreeg, en de laatste keer bovendien reeds in januari 2019 was, wijst bezwaarlijk op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft uw verklaarde vrees dat bendeleden u er "renta", een hoog geldbedrag zodat u er kunt blijven leven, zouden vragen (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat dit een louter hypothetische vrees is die u op geen enkele objectieve manier heeft kunnen staven. Immers, er heeft nog nooit een bende renta aan u gevraagd (CGVS, p. 16).

In verband met uw verklaringen dat leden van de bende 18 u - net als iedereen die uw wijk wil betreden - steeds vijf à tien dollar vroegen bij binnenkomst van uw wijk en dat wanneer uw vriendin C. de wijk wilde betreden, ze werd bestolen door de leden van de bende 18 en haar werd gezegd dat ze haar niet meer wilden zien omdat ze haar nog niet kenden (CGVS, p. 16), moet het volgende worden opgemerkt. Zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of

een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Deze elementen kunnen bovendien niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Aldus kan er louter rekening houdend uw verklaringen dat jullie telkens wanneer jullie de wijk betraden vijf of tien dollar dienden te betalen geen sprake zijn van een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft uw verklaring dat uw zus S. na uw vertrek met een mes werd bedreigd op een bus en waarbij werd gezegd dat ze wisten wie ze was, dat ze haar in de gaten hielden en dat ze zou sterven indien ze hierover iets zou zeggen en uw verklaring dat S. door een motorfiets werd gevolgd (CGVS, p. 22 & 23), moet worden opgemerkt dat in bovenstaande reeds werd geoordeeld dat uw problemen met MS niet geloofwaardig zijn en er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan vermeende gebeurtenissen die als gevolg hiervan zouden zijn voorgevallen.

Wat betreft uw verklaring dat uw zus S. sinds eind december 2019 in België is en hier ook een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Echter, dit heeft u nagelaten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie

van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit die niet onmiddellijk betwist wordt. De print met daarop een overzicht van de voor u en uw vriendin aangekochte vliegtuigtickets bevat enkel informatie over jullie uw vlucht van El Salvador via Spanje naar België en jullie aangekochte retourtickets.

De verklaring bij een notaris bevat louter uw neergeschreven verklaring en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner, C.E.V.O. (xxx ; O.V. xxx), eveneens werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

"Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad San Salvador. U heeft sinds 16 augustus 2017 een relatie met D. J. F. R. (xxx ; O.V. xxx). U heeft geen kinderen. Tot begin april 2019 werkte u in uw land als kassierster in een apotheek.

Op 23 maart 2019 was u samen met uw vriend en uw schoonmoeder met de bus onderweg naar het huis van de grootmoeder van D. wanneer er een jongen de bus opstapte, uw vriend aankeek en begon te bellen. Wanneer de bus de eindhalte had bereikt, leidde die jongen D. naar de achterdeur van de bus waar ze beiden uitstapten. Daar stonden nog twee andere bendeleden van de MS D. op te wachten. Ze vroegen aan uw vriend van waar hij was en of hij tot een bende behoorde. Ook vroegen ze hem of hij bepaalde personen kende. Uw vriend moest zich tot zijn onderbroek uitkleden opdat ze konden controleren of hij tatoeages heeft die erop zouden kunnen wijzen dat hij lid is van een andere bende. U ging de grootmoeder van D. halen. Bij uw terugkomst waren er vier andere bendeleden toegekomen. Uw vriend werd geslagen en kreeg een vuurwapen tegen zijn hoofd gezet. Wanneer er een politiewagen naderde, zeiden ze dat jullie zouden sterven indien jullie iets zouden vertellen en zeiden ze dat ze jullie niet meer op deze plek wilden zien. Hierop vluchtten ze weg en namen jullie gsm en uw identiteitsbewijs mee.

De volgende dag ging uw vriend naar een privékliniek omwille van zijn opgelopen verwondingen.

Wanneer u na dit incident ging werken werd u gevolgd door een motorfiets tussen de bushalte en uw werkplaats die op 10 minuten wandelen van deze halte is. Tevens zei de bewakingsagent van de apotheek dat er een motorrijder had gevraagd naar uw werktijden en op welke manier u het werk verliet. Begin april 2019 stopte u met werken.

Hierna verbleef u een tijdje bij uw ouders tot u op 22 mei 2019 per vliegtuig en met uw eigen paspoort El Salvador verliet. Op 3 juni 2019 dienden uw partner en u een verzoek om internationale bescherming in in België.

U legt volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en een verklaring bij een notaris.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw partner, D.J.F.R. (xxx ; O.V. xxx), dezelfde asielmotieven aanhaalt als u (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u geen andere asielmotieven aanhaalt.

Aangezien in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner D. J. F. R. de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verklaarde incident op en naast de bus dat op 23 maart 2019 zou hebben plaatsgevonden.

Zo moet worden opgemerkt dat u stelt dat de jongen, die u uiteindelijk via de achterdeur liet uitstappen, in de bus de hele tijd aan de deur vooraan bleef staan (CGVS, p. 18). Uw vriendin C. daarentegen laat meermaals optekenen dat deze jongen achteraan in de bus ging zitten en aan de achterdeur ging staan (CGVS xxx dd. 27.01.2020, p. 10, 14 & 15). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent ontkent uw vriendin uw verklaring en herhaalt ze dat die jongen aan de deur achteraan ging staan (CGVS xxx, p. 15).

Ook leggen uw vriendin en u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal bendeleden dat u op de eindhalte van de bus stond op te wachten. Meer bepaald verklaart u dat er toen één kerel u buiten stond op te wachten (CGVS, p. 19). Echter, uw vriendin stelt dat er twee andere mannen u stonden op te wachten (CGVS xxx, p. 10 & 15). Ook wanneer haar wordt gevraagd of er op dat moment in totaal drie bendeleden waren, met name de jongen van de bus en twee andere personen, bevestigt ze dit (CGVS xxx, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent ontkent ze uw verklaring en herhaalt ze dat er de kerel van de bus was en twee andere personen die aan het wachten waren, zegt ze dat er toen drie waren en dat er nadien nog vier zijn bijgekomen (CGVS xxx, p. 15).

Bovendien zijn uw verklaringen over de items die de bendeleden hebben meegenomen bij dit incident onderling inconsistent. Zo verklaart u in de voormiddag van het persoonlijke onderhoud het volgende: "Ze namen mijn documenten en mijn gsm af, ze hebben alles afgenomen." (CGVS, p. 11). Even later verklaart u dan weer dat het enige wat ze hebben meegenomen, uw gsm was (CGVS, p. 14). Wanneer u na de middagpauze wordt gevraagd wat exact de bendeleden hebben meegenomen, verwijst u naar uw gsm en een kopie van uw identiteitskaart en voegt u eraan toe dat het dat was (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met bovenstaande inconsistente verklaringen, bevestigt u deze (CGVS, p. 25). Wanneer hierna wordt gevraagd naar de reden waarom u in het begin niet vermeldde dat ze zowel uw gsm als een kopie van uw identiteitskaart hebben afgenomen, antwoordt u dat u het eerst heeft weggelaten omdat u toen angstig was, dat u vrees had voor uw leven, dat u niet wist of u er al dan niet weg zou komen, dat u het dan heeft weggelaten en dat het verwijzen naar uw gsm allesomvattend is (CGVS, p. 25). Deze poging tot verklaring overtuigt niet. Er kan namelijk van u worden verwacht dat u omtrent dergelijke fundamentele zaken doorheen uw verklaringen consistente en duidelijke verklaringen aflegt.

Ook de verklaringen van uw vriendin over de meegenomen items zijn onderling inconsistent. Immers, eerst stelt ze dat jullie gsm en haar identiteitsbewijs werden gestolen (CGVS xxx, p. 10). Wanneer later wordt gewezen op haar verklaring dat haar identiteitsbewijs werd gestolen en werd gevraagd wat exact ze hebben gestolen, antwoordt ze "mijn Dui, die ik heb getoond, die van mij en mijn vriend" (CGVS xxx, p. 11). Aangezien de 'DUI' verwijst naar de identiteitskaart (zie administratief dossier), houdt

bovenstaande verklaring logischerwijze in dat zowel haar als uw identiteitskaart werd meegenomen door de bendeleden. Geconfronteerd met de vaststelling dat deze identiteitskaarten niet gestolen kunnen zijn omdat ze nu neergelegd worden, komt uw vriendin niet verder dan te stellen dat men een nieuwe kan aanvragen indien ze worden gestolen (CGVS xxx, p. 11). Wanneer vervolgens aan haar gevraagd wordt of ze dan een nieuwe identiteitskaart is gaan aanvragen, ontkent ze dit en verklaart ze dat haar identiteitskaart niet werd gestolen doch die van u wel (CGVS xxx, p. 11). Vervolgens bevestigt ze dat haar identiteitskaart niet is gestolen wanneer dit wordt gevraagd (CGVS xxx, p. 11). Echter, deze verklaring is niet in overeenstemming met haar eerdere verklaring als zou ook haar DUI zijn gestolen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen essentiële aspecten van dit incident an sich en ondermijnen bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de feiten die op 23 maart 2019 zouden hebben plaatsgevonden.

Daarenboven moet worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen tussen uw vriendin en u over het tijdstip waarop uw vriendin na het incident op 23 maart 2019 bij haar ouders heeft verbleven. Zo stelt u dat uw vriendin hierna gedurende twee weken bij haar ouders heeft verbleven en vervolgens een drietal weken bij u heeft verbleven tot jullie het land hebben verlaten (CGVS, p. 24). Uw vriendin daarentegen verklaart dat ze van 23 maart tot 12 mei ongeveer bij u bleef wonen en dat ze hierna twee weken bij haar ouders heeft verbleven (CGVS xxx, p. 16). Ze stelt bovendien expliciet dat ze van haar ouderlijk huis naar de luchthaven is gegaan en dat ze nog naar uw huis is gegaan om u op te halen (CGVS xxx, p. 16). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent ontkent uw vriendin uw verklaringen en herhaalt ze dat ze de laatste twee weken voor jullie vertrek uit El Salvador bij haar ouders heeft verbleven (CGVS xxx, p. 16). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins verklaard. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het verklaarde incident op 23 maart 2019 nog verder ondermijnd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de ernst van jullie verklaarde vrees om in El Salvador te worden vermoord (CGVS, p. 12 ; CGVS xxx, p. 10). Zo blijkt uit jullie verklaringen dat C. en u reeds op 27 maart 2019 hadden besloten om het land te verlaten. Jullie hebben namelijk op 27 maart 2019 jullie paspoort aangevraagd met als doel El Salvador te verlaten en naar België te komen (CGVS, p. 8 ; CGVS xxx, p. 9 ; document 1 ; document 1 xxx). Echter, jullie hebben pas minstens 10 dagen na het aanvragen van jullie paspoort jullie reis geboekt. Meer bepaald verklaart u dat jullie jullie reis op 6 april 2019 hebben geboekt en verklaart C. dat jullie jullie reis op 12 april 2019 hebben geboekt (CGVS, p. 11 ; CGVS xxx, p. 9). U zou echter na uw ontslag op 26 maart nog twee weken bent blijven werken (CGVS, p. 13). Ook elders in het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u tot de eerste week van april 2019 heeft gewerkt (CGVS, p. 8). Uw vriendin stelt dat ze begin april haar ontslag heeft gegeven en dat ze hierna nog twee dagen heeft gewerkt omwille van de vergoeding (CGVS xxx, p. 7). Gezien jullie verklaarde vrees om te worden vermoord naar aanleiding van het vermeende incident op 23 maart 2019 (CGVS, p. 12 ; CGVS xxx, p. 10), is het opmerkelijk dat C. en u tot begin april 2019 bleven werken. Des te meer is uw gedrag vreemd aangezien u verklaart dat de bendeleden op 23 maart te weten kwamen waar u werkte (CGVS, p. 14). Jullie verklaring om tot begin april te blijven werken – u “omdat het verplicht was” en uw vriendin omwille van de vergoeding (CGVS, p. 13 ; CGVS xxx, p. 7) – zijn geenszins overtuigend. Bovendien hadden jullie jullie ontslagvergoedingen niet nodig om jullie reis uit El Salvador te kunnen bekostigen. Immers, uw schoonvader heeft uw reis en de reis van zijn dochter naar België - meer dan 2000 dollar - volledig betaald (CGVS, p. 11 ; CGVS xxx, p. 9).

Ook bent u nog drie keer naar de notaris gegaan om te zien of uw verklaring die u er heeft afgelegd, klaar was (CGVS, p. 10). Het is opmerkelijk dat u na 23 maart 2019 nog op drie verschillende tijdstippen onnodig naar buiten - meer bepaald naar de notaris - gaat. Immers, deze verklaring bevat louter uw beweringen omtrent hetgeen er zou zijn gebeurd en u had het niet nodig om het land te kunnen verlaten.

Bovenstaande opmerkelijkheden omtrent jullie gedragingen na het verklaarde incident op 23 maart 2019 ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen op 23 maart 2019.

Wat betreft uw verklaring dat u en uw vriendin na 23 maart 2019 werden gevolgd door een motorfiets in de periode dat u nog ging werken (CGVS, p. 12), moet, voor zover u dit linkt aan het incident van 23

maart 2019, worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van het verklaarde incident op 23 maart 2019 (zie supra).

Voor zover u en uw vriendin daadwerkelijk werden gevolgd door een motorfiets, moet worden gesteld dat deze feiten niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat u stelt dat de persoon op deze motorfiets niets anders deed dan u volgen tot jullie aan een gebied kwamen waar bijna geen auto's zijn waarna hij verdween en stelt u dat u nooit met deze persoon heeft gesproken (CGVS, p. 13). Ook stelt u dat u de motorfiets na uw ontslag begin april 2019 niet meer heeft gezien (CGVS, p. 13). Nochtans heeft u zich hierna nog enkele keren naar buitenshuis begeven. Zo bent u nog naar een reisbureau gegaan om uw reis te regelen en bent u nog drie keer naar een notaris gegaan om uw verklaring te laten optekenen (CGVS, p. 9, 10 & 11). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Aan de hand van deze loutere verklaringen kan u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Betreffende jullie verklaring dat ook uw vriendin C. na het incident van 23 maart van haar werk naar huis werd gevolgd door een motorfiets (CGVS, p. 16), moet worden opgemerkt dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de route waar C. door de motorrijder zou zijn achtervolgd. Meer bepaald stelt u dat uw vriendin van haar werk tot aan de ingang van jullie straat, die op zeven minuten wandelen van uw huis ligt, werd gevolgd door een motorfiets (CGVS, p. 23). C. daarentegen stelt dat ze door de motorrijder werd gevolgd van haar werk tot aan de universiteit die zich op ongeveer 10 minuten rijden met de bus van jullie huis bevindt (CGVS xxx, p. 12 & 13). Bovendien verklaart uw vriendin dat ze de bus nam van jullie thuis tot aan de universiteit en ze van daar vervolgens naar haar werk wandelde (CGVS xxx, p. 12). Geconfronteerd met de verklaring van uw vriendin dat ze slechts tot aan de universiteit werd gevolgd stelt u dat ze u heeft verteld dat ze haar een paar keer tot aan de universiteit volgden en dat ze op andere keren zei dat ze het gek vond dat dezelfde motorfiets tot aan de ingang van het huis kwam (CGVS, p. 23). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Het is namelijk zeer opmerkelijk dat C. deze door u verklaarde achtervolgingen tot aan de ingang van jullie straat niet zelf heeft vermeld. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dat C. door motorfietsen werd achtervolgd.

Aangaande uw verklaring dat leden van de bende 18 u vier keer in totaal hebben gevraagd wanneer u "met hen zou optrekken", moet worden opgemerkt dat ze dit de laatste keer in januari 2019 vroegen, dat u hen telkens heeft genegeerd en dat u hierdoor geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 15). U brengt geen andere elementen aan die erop zouden wijzen dat u problemen zou krijgen met de bende 18 als gevolg van deze eerdere aansprekingen. De vaststelling dat u hen telkens kon negeren wanneer zij u aanspraken en u hierdoor geen problemen kreeg, en de laatste keer bovendien reeds in januari 2019 was, wijst bezwaarlijk op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft uw verklaarde vrees dat bendeleden u er "renta", een hoog geldbedrag zodat u er kunt blijven leven, zouden vragen (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat dit een louter hypothetische vrees is die u op geen enkele objectieve manier heeft kunnen staven. Immers, er heeft nog nooit een bende renta aan u gevraagd (CGVS, p. 16).

In verband met uw verklaringen dat leden van de bende 18 u - net als iedereen die uw wijk wil betreden - steeds vijf à tien dollar vroegen bij binnenkomst van uw wijk en dat wanneer uw vriendin C. de wijk wilde betreden, ze werd bestolen door de leden van de bende 18 en haar werd gezegd dat ze haar niet meer wilden zien omdat ze haar nog niet kenden (CGVS, p. 16), moet het volgende worden opgemerkt. Zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar

puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Deze elementen kunnen bovendien niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Aldus kan er louter rekening houdend uw verklaringen dat jullie telkens wanneer jullie de wijk betraden vijf of tien dollar dienden te betalen geen sprake zijn van een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft uw verklaring dat uw zus S. na uw vertrek met een mes werd bedreigd op een bus en waarbij werd gezegd dat ze wisten wie ze was, dat ze haar in de gaten hielden en dat ze zou sterven indien ze hierover iets zou zeggen en uw verklaring dat S. door een motorfiets werd gevolgd (CGVS, p. 22 & 23), moet worden opgemerkt dat in bovenstaande reeds werd geoordeeld dat uw problemen met MS niet geloofwaardig zijn en er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan vermeende gebeurtenissen die als gevolg hiervan zouden zijn voorgevallen.

Wat betreft uw verklaring dat uw zus S. sinds eind december 2019 in België is en hier ook een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Echter, dit heeft u nagelaten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit die niet onmiddellijk betwist wordt. De print met daarop een overzicht van de voor u en uw vriendin aangekochte vliegtuigtickets bevat enkel informatie over jullie uw vlucht van El Salvador via Spanje naar België en jullie aangekochte retourtickets.

De verklaring bij een notaris bevat louter uw neergeschreven verklaring en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner, C. E. V. O. (xxx ; O.V. xxx), eveneens werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort en uw identiteitskaart bevatten enkel gegevens over uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers voeren aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omdat verzoeker uit een middelbare school komt waar een rivaliserende bende actief was.

Verzoekers kunnen zich niet vinden in de bestreden beslissingen waar onder verwijzing naar de COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 15 juli 2019 wordt gesteld dat de drijfveer van daden van vervolging uitgaande van georganiseerde criminele bendes in El Salvador "veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd". Verzoekers betogen dat de bedoelingen van de bendes veel verder reiken dan het louter economische. Bovendien kan volgens verzoekers niet worden ontkend dat de praktijken van de georganiseerde misdaadgroepen, met name het verwerven van economische en territoriale macht door gebruik van onwettige middelen in weerwil van de legitieme overheid, duidelijk politiek gemotiveerd zijn. Zij menen dat de in de bestreden beslissing geopperde zienswijze geen steun vindt in voormelde COI Focus en citeren daaruit passages over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Zij besluiten hieruit dat de daden van vervolging uitgaande van de georganiseerde bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging *in casu* is, aldus verzoekers, eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoekers betogen verder dat deze interpretatie, met name dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen

worden vervolgd, ook wordt bijgetreden door UNHCR. Zij citeren in dit verband uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen. Zij menen dat er in hun hoofde sprake is van een risicoprofiel waarover UNHCR in voormelde richtlijnen stelt dat *“Depending on the particular circumstances of the case (...) persons perceived by a gang as contravening its rules or resisting its authority may be in need of international refugee protection on the grounds of their (imputed) political opinion, membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds”*. Verzoekers wijzen erop dat UNHCR aldus meent dat, naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn in het geval van voormelde personen. Verzoekers vervolgen dat de commissaris-generaal, in zoverre hij *in casu* geen link ontwaart met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, een interpretatie huldigt die strijdig is met deze van UNHCR. Zij citeren uit de *“Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”* van 31 maart 2010 en merken op dat het UNHCR daarin een ruime definitie van het begrip ‘sociale groep’ hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken, enerzijds, en deze van de sociale perceptie anderzijds. Zij wijzen erop dat het UNHCR meent dat deze beide benaderingen van toepassing kunnen zijn in de context van georganiseerd bendege geweld. Verzoekers menen dat hieruit blijkt dat ook voor een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn.

Ook de Belgische en de Europese wetgever huldigen een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’, zo vervolgen verzoekers, die verwijzen naar de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zij betogen dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden ‘onder meer’, een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

Verzoekers menen dat dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar het voordeel van de twijfel vervat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hun verklaringen kunnen als vastgesteld worden beschouwd, zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. De verwerende partij heeft haar onderzoekspllicht niet op afdoende wijze uitgevoerd.

Indien hun de vluchtelingenstatus niet zou worden toegekend, stellen verzoekers dat hun de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij verwijzen naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stellen dat het Commissariaat-generaal erkent dat de situatie in El Salvador zeer precair is en dat het geweld wijdverspreid is. Toch geeft het CGVS volgens verzoekers een subjectieve lezing van de COI focus van 15 juli 2019 en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador.

Vervolgens gaan verzoekers in op de hoge onveiligheid en de afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador. Zij verwijzen naar een artikel van National Geographic *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty and U.S. Policy”* van maart 2019 en naar het rapport van Human Rights Watch *“World Report 2019 – El Salvador – Events of 2018”*. Een weigering of onmogelijkheid om afpersingsgeld te betalen aan de bendes leidt tot de moord van de slachtoffers. Het UNHCR wijst erop dat jongeren, vrouwen en jonge vrouwen als doelwit van de bendes worden genomen, alsook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren. Verschillende bronnen getuigen bovendien van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om hun burgers te beschermen tegen de criminele bendes.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 1 tot 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekers gaan in op de motieven van de bestreden beslissingen en informeren de Raad dat ze hebben gelogen over een aspect van hun relaas: enkel verzoeker was aanwezig tijdens het incident van 23 maart 2019, verzoekster was er niet bij. De tegenstrijdigheden in hun verklaringen kunnen dus verklaard worden door de afwezigheid van verzoekster tijdens dit incident en enkel verzoekers verklaringen over dit incident mogen dus in aanmerking worden genomen. Verzoekers vervolgen dat het incident van 23 maart 2019 niet geldig in twijfel wordt getrokken en dat het als gevestigd moet worden beschouwd waardoor de bewijslast kan worden omgekeerd. Ten slotte betwisten verzoekers de analyse van de verwerende partij volgens dewelke nergens uit blijkt dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij menen dat uit de COI Focus *“El Salvador Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 blijkt dat er een situatie van algemeen geweld is en dat hieruit blijkt dat de grootste voorzichtigheid vereist is, vooral met betrekking tot het profiel van verzoekers.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken:

- een uittreksel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 (stuk 3);
- uittreksels uit de COI Focus *“El Salvador Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 (stuk 4);
- het *“World Report 2019- El Salvador – Events of 2018”* van Human Rights Watch (stuk 5);
- het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019 (stuk 6);
- het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 7);
- foto’s van verzoeker die na het incident van 23 maart 2019 werden genomen (stuk 8).

2.2.2. Op 22 februari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020 en de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voeren verzoekers in de twee middelen de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts voeren verzoekers in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekers verduidelijken echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin lichten verzoekers toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, geschonden achten.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat moet worden vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt: (i) er kan geen geloof worden gehecht aan het verklaarde incident op en naast de bus dat op 23 maart 2019 zou hebben plaatsgevonden (1) verzoeker en zijn partner leggen tegenstrijdige verklaringen af over waar in de bus de jongen die verzoeker bedreigde, ging staan, vooraan of achteraan en over het aantal bendeleden dat hem op de eindhalte van de bus stond op te wachten, één of twee; (2) verzoeker legt onderling inconsistente verklaringen af over de meegenomen items bij dit incident, zijn documenten en zijn gsm, enkel zijn gsm, een kopie van zijn identiteitskaart en zijn gsm, verzoekers verklaring voor deze inconsistenties overtuigt niet; de verklaringen van zijn partner over de meegenomen items zijn ook onderling inconsistent: hun beider gsm en haar identiteitsdocumenten werden gesloten, wel of niet ook verzoekers identiteitsdocument, geconfronteerd met de vaststelling dat deze identiteitsdocumenten (DUI) niet gestolen kunnen zijn omdat ze worden neergelegd in België, komt verzoekers partner niet verder dan te stellen dat men nieuwe kan aanvragen indien ze worden gestolen, daarna stelt ze dat ze geen nieuwe is gaan aanvragen en dat enkel de identiteitskaart van verzoeker werd gestolen; (3) de geloofwaardigheid van dit incident op 23 maart 2019 wordt nog verder ondermijnd omdat er tegenstrijdige verklaringen zijn over het tijdstip waarop verzoekers vriendin na het incident op 23 maart 2019 bij haar ouders heeft verbleven: verzoeker stelt dat ze een tweetal weken bij haar ouders heeft verbleven en dan een drietal weken bij hem tot ze het land hebben verlaten, zijn vriendin verklaart echter dat ze van 23 maart tot ongeveer 12 mei bij hem bleef wonen en dat ze daarna twee weken bij haar ouders heeft verbleven, ze stelt bovendien expliciet dat ze van haar ouderlijk huis naar de luchthaven is gegaan en dat ze nog naar verzoekers huis is gegaan om hem op te halen; (4) het gedrag van verzoeker en zijn partner is niet in overeenstemming te brengen met de ernst van hun verklaarde vrees om in El Salvador te worden vermoord: ze hadden reeds op 27 maart besloten om het land te verlaten, ze hebben dan een paspoort aangevraagd, pas minstens tien dagen na het aanvragen van hun paspoort hebben ze hun reis geboekt, 6 of 12 april 2019, verzoeker zou na zijn ontslag op 26 maart nog twee weken zijn blijven werken, zijn vriendin stelt dat ze begin april haar ontslag heeft gegeven en dat ze daarna nog twee dagen heeft gewerkt omwille van de vergoeding, het is opmerkelijk dat ze allebei tot begin april bleven werken gezien hun verklaarde vrees om te worden vermoord na het incident van 23 maart 2019, verzoekers gedrag is vreemd aangezien hij verklaart dat de bendeleden op 23 maart 2019 te weten kwamen waar hij werkte, hun verklaringen waarom zij tot begin april zijn blijven werken zijn geenszins overtuigend, bovendien hadden ze de ontslagvergoedingen niet nodig om de reis te bekostigen, nu verzoekers schoonvader hun reis volledig heeft betaald, het is ook opmerkelijk dat verzoeker na 23 maart 2019 nog op drie verschillende tijdstippen onnodig naar buiten is gegaan, meer bepaald naar de notaris, zijn verklaring afgelegd bij de notaris bevat louter verzoekers beweringen omtrent hetgeen er zou zijn gebeurd en verzoeker had dit niet nodig om het land te kunnen verlaten; (ii) inzake verzoekers verklaring dat hij en zijn vriendin na 23 maart 2019 werden gevolgd door een motorfiets in de periode waarin hij nog ging werken, moet worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van dit incident van 23 maart 2019, voor zover verzoeker en zijn vriendin daadwerkelijk werden gevolgd door een motorfiets, moet worden gesteld dat deze feiten niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd: (1) verzoeker stelde dat de persoon op de motorfiets niets anders deed dan hem volgen tot ze aan een gebied kwamen waar bijna geen auto's zijn waarna deze motorfiets verdween en verzoeker stelt dat hij nooit met deze persoon heeft gesproken, na zijn ontslag begin april 2019 heeft hij deze motorfiets niet meer gezien, nochtans heeft verzoeker zich nog enkele keren buitenshuis begeven; (2) verzoeker en zijn vriendin leggen tegenstrijdige verklaringen af omtrent de route waar zijn vriendin door de motorfiets zou zijn achtervolgd, van haar werk tot aan de ingang van hun straat of van haar werk tot aan de universiteit die zich op 10 minuten rijden met de bus van hun huis bevindt, verzoekers verklaring doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid, die op ernstige wijze de geloofwaardigheid ondermijnt dat verzoekers vriendin door motorfietsen werd achtervolgd; (iii) aangaande verzoekers verklaring dat de leden van de bende 18 hem in totaal vier keer hebben

gevraagd wanneer hij met hen zou optrekken, moet worden opgemerkt dat ze hem dit de laatste keer hebben gevraagd in januari 2019, dat hij hen telkens heeft genegeerd en dat hij hierdoor geen problemen heeft gekend, dit wijst bezwaarlijk op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade; (iv) verzoekers vreest dat de bendeleden hem een renta zouden vragen zodat hij er kan blijven leven betreft een louter hypothetische vrees nu er nog nooit een bende renta aan verzoeker heeft gevraagd; (v) in verband met verzoekers verklaringen dat de leden van de bende 18 hem en iedereen die de wijk wilde betreden steeds vijf à tien dollar vroegen bij binnenkomst en dat zijn vriendin werd bestolen en haar werd gezegd dat ze haar daar niet meer wilden zien omdat ze haar nog niet kenden, wordt gesteld dat de drijfveer van de daden van vervolging van de bendes veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd, in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn is de reden van vervolging niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Vluchtelingenconventie op basis van toegeschreven politieke overtuiging aanwezig, dit is het geval bij afpersing en vervolging omwille van financiële redenen; ook een band met de Vluchtelingenconventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes bij betrokken zijn, niet vanzelfsprekend, het enkele feit te behoren tot een sociale groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd is onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; deze elementen kunnen bovendien niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, dit betreft evenmin een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming (vi) inzake verzoekers verklaring dat zijn zus na zijn vertrek met een mes werd bedreigd op een bus waarbij werd gezegd dat ze wisten wie zij was, dat ze haar in de gaten hielden en dat ze zou sterven wanneer ze hierover iets zou zeggen, dat ze gevolgd werd door een motorfiets, wordt opgemerkt dat hierboven reeds werd geoordeeld dat verzoekers problemen met de bende niet geloofwaardig zijn zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan vermeende gebeurtenissen die als gevolg hiervan zouden zijn voorgevallen (vii) verzoekers zus is intussen in België en heeft ook een verzoek om internationale bescherming ingediend, elk verzoek wordt echter individueel behandeld (viii) er zijn geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoeker louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, verzoeker heeft overigens in dit verband geen vrees aangehaald; daarnaast stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als diegenen die niet emigreerden, afpersing is een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen; (ix) het gemeenschappelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken; (x) de documenten die verzoeker neerlegt kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

In de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster worden haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat uit haar verklaringen blijkt dat haar partner dezelfde asielmotieven aanhaalt als zij en uit haar verklaringen blijkt dat zij geen andere asielmotieven aanhaalt. Gezien in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar partner de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van verzoekster evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers voeren aan dat verzoeker bij een terugkeer naar El Salvador verplicht gerekruteerd zal worden door een bende en vreest dat bendeleden hem renta zouden vragen zodat hij er kan blijven leven. Verzoeker werd tegengehouden op een bus en bedreigd door bendeleden en verzoekers werden daarna een tijdje door een man op een motorfiets gevolgd.

2.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. Verzoekers geven vooreerst toe dat zij gelogen hebben over een aspect van hun relaas: bij het incident van 23 maart 2019 was alleen verzoeker aanwezig en niet verzoekster. Verzoekers wijzen erop dat de opgeworpen tegenstrijdigheden aldus verklaard worden door de afwezigheid van verzoekster tijdens dit incident en dat alleen de verklaringen van verzoeker in aanmerking mogen worden genomen.

Door in het verzoekschrift toe te geven dat ze gelogen hebben over het incident van 23 maart 2019, komt heel het asielaanvraag van verzoekers echter op de helling te staan. Verzoekers menen dat enkel verzoekers verklaringen in aanmerking kunnen worden genomen, maar hij heeft evenzeer verklaard dat verzoekster aanwezig was bij dit incident, *quod non*. Zijn verklaringen over dit incident bevatten dus per definitie ook onwaarheden. Door achteraf toe te geven dat ze op een bepaald punt niet de waarheid hebben verteld en dat geen rekening mag worden gehouden met de verklaringen van verzoekster, kunnen verzoekers de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over dit incident dus niet herstellen.

Verzoekers beperken zich wat dit betreft dus tot het louter volharden in de door hen uiteengezette asielmotieven waarvan ze toegeven dat minstens verzoekster hierover leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

De Raad sluit er zich dus bij aan dat geen geloof kan worden gehecht aan het incident op en naast de bus dat op 23 maart 2019 zou hebben plaatsgevonden.

2.3.5.4. Inzake de ongeloofwaardigheid van het incident van 23 maart 2019 stelt de commissaris-generaal ook dat het gedrag van verzoekers na dit incident niet in overeenstemming te brengen is met de ernst van hun verklaarde vrees:

“Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de ernst van jullie verklaarde vrees om in El Salvador te worden vermoord (CGVS, p. 12 ; CGVS xxx, p. 10). Zo blijkt uit jullie verklaringen dat C. en u reeds op 27 maart 2019 hadden besloten om het land te verlaten. Jullie hebben namelijk op 27 maart 2019 jullie paspoort aangevraagd met als doel El Salvador te verlaten en naar België te komen (CGVS, p. 8 ; CGVS xxx, p. 9 ; document 1 ; document 1 xxx). Echter, jullie hebben pas minstens 10 dagen na het aanvragen van jullie paspoort jullie reis geboekt. Meer bepaald verklaart u dat jullie jullie reis op 6 april 2019 hebben geboekt en verklaart C. dat jullie

jullie reis op 12 april 2019 hebben geboekt (CGVS, p. 11 ; CGVS xxx, p. 9). U zou echter na uw ontslag op 26 maart nog twee weken bent blijven werken (CGVS, p. 13). Ook elders in het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u tot de eerste week van april 2019 heeft gewerkt (CGVS, p. 8). Uw vriendin stelt dat ze begin april haar ontslag heeft gegeven en dat ze hierna nog twee dagen heeft gewerkt omwille van de vergoeding (CGVS xxx, p. 7). Gezien jullie verklaarde vrees om te worden vermoord naar aanleiding van het vermeende incident op 23 maart 2019 (CGVS, p. 12 ; CGVS xxx, p. 10), is het opmerkelijk dat C. en u tot begin april 2019 bleven werken. Des te meer is uw gedrag vreemd aangezien u verklaart dat de bendeleden op 23 maart te weten kwamen waar u werkte (CGVS, p. 14). Jullie verklaring om tot begin april te blijven werken – u “omdat het verplicht was” en uw vriendin omwille van de vergoeding (CGVS, p. 13 ; CGVS xxx, p. 7) – zijn geenszins overtuigend. Bovendien hadden jullie jullie ontslagvergoedingen niet nodig om jullie reis uit El Salvador te kunnen bekostigen. Immers, uw schoonvader heeft uw reis en de reis van zijn dochter naar België - meer dan 2000 dollar - volledig betaald (CGVS, p. 11 ; CGVS xxx, p. 9).”

Verzoekers betwisten niet dat ze bleven werken en dat verzoeksters vader de reiskosten betaald heeft. In het verzoekschrift stellen ze “dat zij hun reis niet ervoor hebben geboekt omdat ze niet genoeg geld hadden om dit reis te betalen”. Dit strookt echter niet met hun verklaringen dat hun (schoon)vader de vliegtickets betaald heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 11 en notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 9). Waren zij werkelijk in gevaar, dan hadden ze niet doorgewerkt voor de ontslagvergoeding gezien zij dit geld niet nodig hadden nu hun (schoon)vader de tickets betaald heeft.

Verzoekers stellen vervolgens “als het waar is dat ze bleven werken, veranderden ze gedurende deze periode echter hun gewoonten (ze namen niet langer het openbaar vervoer...)”. Verzoekers gaan hiermee echter voorbij aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na 23 maart 2019 nog op drie verschillende tijdstippen onnodig naar buiten is gegaan om een verklaring te laten opstellen voor een notaris, wat niet noodzakelijk was om het land te verlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 10). Bovendien strookt het feit dat ze niet langer het openbaar vervoer namen, niet met verzoeksters verklaringen, waaruit blijkt dat zij na 23 maart 2019 nog steeds naar haar werk in de apotheek ging, minstens tot 30 maart, met de bus en daarvoor of daarna gevolgd werd door de motorfiets (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 6 en 7 en p. 12). Verzoekers’ verklaringen *post factum* doen bijgevolg geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen.

2.3.5.5. Verzoekers leggen in het verzoekschrift uit dat verzoeker een fout heeft gemaakt inzake de verblijfplaats van verzoekster na het incident van 23 maart 2019 en dat enkel verzoeksters verklaringen in aanmerking moeten worden genomen: ze stellen dat verzoekster na het incident ongeveer 2 à 3 weken bij verzoeker bleef wonen en daarna bij haar ouders verbleef tot aan hun vertrek, vanuit haar ouderlijk huis is ze verzoeker gaan ophalen om samen naar de luchthaven te gaan.

De Raad wijst erop dat het *post factum* volharden in één versie van een tegenstrijdig relaas, geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad sluit zich dus aan bij volgend motief van de bestreden beslissing: “Daarenboven moet worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen tussen uw vriendin en u over het tijdstip waarop uw vriendin na het incident op 23 maart 2019 bij haar ouders heeft verbleven. Zo stelt u dat uw vriendin hierna gedurende twee weken bij haar ouders heeft verbleven en vervolgens een drietal weken bij u heeft verbleven tot jullie het land hebben verlaten (CGVS, p. 24). Uw vriendin daarentegen verklaart dat ze van 23 maart tot 12 mei ongeveer bij u bleef wonen en dat ze hierna twee weken bij haar ouders heeft verbleven (CGVS xxx, p. 16). Ze stelt bovendien expliciet dat ze van haar ouderlijk huis naar de luchthaven is gegaan en dat ze nog naar uw huis is gegaan om u op te halen (CGVS xxx, p. 16). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent ontkent uw vriendin uw verklaringen en herhaalt ze dat ze de laatste twee weken voor jullie vertrek uit El Salvador bij haar ouders heeft verbleven (CGVS xxx, p. 16). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins verklaard. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het verklaarde incident op 23 maart 2019 nog verder ondermijnd.”

2.3.5.6. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat verzoekster bevestigt dat ze werd gevolgd door een motorfiets toen ze nog ging werken, dat dit gebeurde op weg van het werk naar de universiteit en dat wanneer iemand gevolgd wordt, hij of zij een doelwit vormt.

Verzoekers lijken hiermee kritiek te uiten op volgend motief: “Betreffende jullie verklaring dat ook uw vriendin C. na het incident van 23 maart van haar werk naar huis werd gevolgd door een motorfiets

(CGVS, p. 16), moet worden opgemerkt dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de route waar C. door de motorrijder zou zijn achtervolgd. Meer bepaald stelt u dat uw vriendin van haar werk tot aan de ingang van jullie straat, die op zeven minuten wandelen van uw huis ligt, werd gevolgd door een motorfiets (CGVS, p. 23). C. daarentegen stelt dat ze door de motorrijder werd gevolgd van haar werk tot aan de universiteit die zich op ongeveer 10 minuten rijden met de bus van jullie huis bevindt (CGVS xxx, p. 12 & 13). Bovendien verklaart uw vriendin dat ze de bus nam van jullie thuis tot aan de universiteit en ze van daar vervolgens naar haar werk wandelde (CGVS xxx, p. 12). Geconfronteerd met de verklaring van uw vriendin dat ze slechts tot aan de universiteit werd gevolgd stelt u dat ze u heeft verteld dat ze haar een paar keer tot aan de universiteit volgden en dat ze op andere keren zei dat ze het gek vond dat dezelfde motorfiets tot aan de ingang van het huis kwam (CGVS, p. 23). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Het is namelijk zeer opmerkelijk dat C. deze door u verklaarde achtervolgingen tot aan de ingang van jullie straat niet zelf heeft vermeld. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dat C. door motorfietsen werd achtervolgd."

Uit de bewoordingen in het verzoekschrift lijken verzoekers aan te geven dat in dit verband enkel verzoeksters verklaringen moeten worden geloofd. De Raad herhaalt dat door het achteraf kiezen voor één versie van een tegenstrijdig relaas, niet op ernstige wijze afbreuk wordt gedaan aan deze tegenstrijdigheid.

Bovendien uiten verzoekers geen kritiek op het voorgaande motief inzake de onvoldoende zwaarwichtigheid van het achtervolgd worden door een motorfiets, zonder verdere gevolgen: "Voor zover u en uw vriendin daadwerkelijk werden gevolgd door een motorfiets, moet worden gesteld dat deze feiten niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat u stelt dat de persoon op deze motorfiets niets anders deed dan u volgen tot jullie aan een gebied kwamen waar bijna geen auto's zijn waarna hij verdween en stelt u dat u nooit met deze persoon heeft gesproken (CGVS, p. 13). Ook stelt u dat u de motorfiets na uw ontslag begin april 2019 niet meer heeft gezien (CGVS, p. 13). Nochtans heeft u zich hierna nog enkele keren naar buitenshuis begeven. Zo bent u nog naar een reisbureau gegaan om uw reis te regelen en bent u nog drie keer naar een notaris gegaan om uw verklaring te laten optekenen (CGVS, p. 9, 10 & 11). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Aan de hand van deze loutere verklaringen kan u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen."

De Raad sluit zich aan bij dit motief en eigent het zich toe.

2.3.5.7. Verzoekers menen dat de motivering door verwijzing inzake het incident dat verzoekers zus meemaakte, niet volstaat. Deze motieven luiden als volgt: "Wat betreft uw verklaring dat uw zus S. na uw vertrek met een mes werd bedreigd op een bus en waarbij werd gezegd dat ze wisten wie ze was, dat ze haar in de gaten hielden en dat ze zou sterven indien ze hierover iets zou zeggen en uw verklaring dat S. door een motorfiets werd gevolgd (CGVS, p. 22 & 23), moet worden opgemerkt dat in bovenstaande reeds werd geoordeeld dat uw problemen met MS niet geloofwaardig zijn en er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan vermeende gebeurtenissen die als gevolg hiervan zouden zijn voorgevallen.

Wat betreft uw verklaring dat uw zus S. sinds eind december 2019 in België is en hier ook een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Echter, dit heeft u nagelaten."

De Raad ziet niet in in welk opzicht dit een motief "door verwijzing" zou zijn. Alleszins wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal oordeelt dat in de beslissing van verzoeker reeds werd geoordeeld dat zijn problemen met MS niet geloofwaardig zijn, waardoor er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan vermeende gebeurtenissen die als gevolg hiervan zouden zijn voorgevallen. De Raad stelt vast dat hierboven werd uiteengezet dat er inderdaad geen geloof kan worden gehecht aan het incident dat zich heeft voorgedaan op 23 maart 2019. Bijgevolg kan inderdaad evenmin geloof worden gehecht aan problemen die uit dit ongeloofwaardig incident zouden voortspuiten.

2.3.5.8. Verzoekers laten volgend motief ongemoeid: *“Aangaande uw verklaring dat leden van de bende 18 u vier keer in totaal hebben gevraagd wanneer u “met hen zou optrekken”, moet worden opgemerkt dat ze dit de laatste keer in januari 2019 vroegen, dat u hen telkens heeft genegeerd en dat u hierdoor geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 15). U brengt geen andere elementen aan die erop zouden wijzen dat u problemen zou krijgen met de bende 18 als gevolg van deze eerdere aansprekingen. De vaststelling dat u hen telkens kon negeren wanneer zij u aanspraken en u hierdoor geen problemen kreeg, en de laatste keer bovendien reeds in januari 2019 was, wijst bezwaarlijk op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.”*

Waar verzoekers in het eerste middel in het algemeen aanvoeren dat zij, en dan vooral verzoeker, beschouwd worden als personen die zich verzetten tegen de autoriteit van een bende en dat er daarom sprake is van een risicoprofiel, wordt opgemerkt dat deze redenering van verzoekers onderuit wordt gehaald door de eigen verklaringen van verzoeker. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de leden van de bende 18 hem in totaal vier keer hebben gevraagd of hij bij hen zou komen, dat de laatste keer in januari 2019 was, dat hij hen kon negeren toen ze dat vroegen, dat ze hem verder met rust lieten, dat ze hem ook renta konden vragen of hem vermoorden mocht hij zich niet bij hen willen aansluiten, maar dat ze hem nooit renta -een hoog geldbedrag- gevraagd hebben om er te blijven leven zonder bendelid te worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 15 en 16). Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd in hun redenering dat de bende verzoeker effectief wilde rekruteren en dat hij zich verzette tegen de autoriteit van de bende en daardoor een risicoprofiel heeft als behorende tot een sociale groep of een toegeschreven politieke overtuiging.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij dit niet op concrete wijze betwist motief en eigent het zich toe.

2.3.5.9. Verzoekers betwisten evenmin dat verzoeker, behalve het betalen van 5 à 10 dollar om de wijk binnen te komen, net zoals iedereen, nog nooit een bende renta aan hem heeft gevraagd (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16).

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, §§ 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, §§ 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen. Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker bij het binnenkomen van zijn wijk, net zoals iedereen, vijf à tien dollar renta moest betalen (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 16) en dat verzoekster bestolen werd en, aangezien de bende haar nog niet kende, zij niet zomaar binnen

kon en moest opgehaald worden door verzoeker aan de ingang van de wijk (*ibidem*, p. 16). Uit de verklaringen van verzoekers blijkt verder niet dat zij met deze personen aan de ingang van de wijk andere problemen hadden. Zij hadden evenmin financiële problemen, gezien ze allebei werkten en hun (schoon)vader hun vliegtickets kon betalen (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 8 en 11 en notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 6 en 9).

Verzoekers tonen dus op geen enkele wijze aan dat zij omwille van hun vlucht uit El Salvador en in geval van een eventuele terugkeer naar het land problemen zouden ondervinden omwille van de gevraagde renta in de vorm vijf à tien dollar voor het binnenkomen van de wijk. Bijgevolg dient te worden besloten dat uit het gegeven dat verzoekster een renta moest betalen in de vorm van vijf à tien dollar voor het binnenkomen van de wijk *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid.

2.3.5.10. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekers voegen foto's van verzoeker bij het verzoekschrift waarop hij gewond te zien is (verwondingen aan het aangezicht en op zijn rug). Ze stellen dat deze foto's dateren van na het incident van 23 maart 2019. Deze ongedateerde foto's tonen echter niet de oorzaak van de verwondingen aan en zijn niet vergezeld van een medisch attest, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat hij na het incident van 23 maart 2019 naar een privékliniek is geweest (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 20). Bovendien hebben documenten slechts een bewijswaarde indien zij een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, *quod non*. De Raad stelt vast dat deze foto's van verzoekers verwondingen niet aantonen dat hij of verzoekster vervolgd worden in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.5.11. Verder dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekers nochtans lijken voor te houden in het verzoekschrift. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers bij een terugkeer naar El Salvador in het vizier zouden komen van bendeleden. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat zij aldus niet zouden kunnen terugkeren naar El Salvador.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hiervan het slachtoffer worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, p. 20-22, COI Focus. "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-

achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt te dezen dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Er dient op gewezen dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer niet volstaat om internationale bescherming te verkrijgen. Verder merkt de Raad op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun vermeende eerdere problemen met bendeleden en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.5.12. Met betrekking tot de aan het verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten (stukken 3-7), moet worden vastgesteld dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers' persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) *in concreto* aan te tonen en blijven hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.13. Waar verzoekers aanvoeren dat *in casu*, op basis van de veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden nagestreefd, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoekers dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekers blijven hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst dan ook niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld tonen verzoekers niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers geciteerde persartikels en rapporten, die deels overeenstemmen met de informatie die de verwerende partij gebruikt, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen

heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET